

kommission; det har i alt Fald ikke været Hensigten. Jeg skal ogsaa bemærke, at i Landstingets Betænkning siges der: „Indenrigsministeren stillede sig velvillig til Tanken, der alt har været Gjenstand for Overveelse i den skandinaviske Sølovskommission og er optagen af den, hvorfor Ministeren havde forment, at man kunde lade Afgjørelsen bero, indtil Kommissionens Arbejde kom til at foreligge.“ — Dette er en Feil af Ordføreren, thi det forelaa. — „Da der imidlertid i andre søfarende Lande, med hvilke vi staa i nær Forbindelse, allerede gjælder lignende Lovbestemmelser om Skibes Forhold“ o. s. v. Der er her nofsom henvisst til, at Sagen forelaa og hentydet til, at den forelaa fra den skandinaviske Sølovskommission. Under 2den Behandling siger Ordføreren i Landstinget: „Udvalget har foreslaet indsat en ny § 2, der berører dette Æmne og er affattet paa en saadan Maade, at den ikke vil komme til at kollidere med Æmnets Behandling i den skandinaviske Sølovskommission“, hvormed er ment Æmnets videre Behandling. Jeg troede altsaa, at i saa Henseende var der baade fra Ordføreren og fra Ministerens Side gjort, hvad man med nogen Hvilighed kunde vente og forlange. Endvidere udtalte jeg i Landstinget, at Justitsministeren havde ment, at det mest Korrekte vilde være at vente, til den skandinaviske Sølovskommissions Arbejde kom til at foreligge i Lovsform, men at man havde fundet, at man kunde gaa til Røvgivningen af Grunde, som jeg der ansførte; jeg anbefalede altsaa, at Paragrafen indlættedes. Nu kan man ganske vist sige, at det ikke udtrykke sig og bestemmer sig til den skandinaviske Sølovskommission, at det er dens Arbejde, der er taget, og at der ikke er gjort Undskyldning for, at det er taget, hvilket forøvrigt heller ikke faldt mig ind var nødvendigt, men jeg tror at kunne hævde, at det baade fra min Side og fra Ordføreren Side i Landstinget er bestemt sagt, at den skandinaviske Sølovskommission er Fader til denne Tanke. Bestemmelsen stemmer fuldstændig med det, denne Kommission har foreslaet, og naar dens Arbejde kommer til at foreligge, vilde vi allerede have en Bestemmelse, der i Realiteten — om en ligegyldig Ordblyd kan der jo ikke strides — er stemmende med, hvad Kommissionen har foreslaet. Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem, der har været Medlem af Kommissionen, ikke er tilfreds, men det er mig uafvendende, at der er syndet i denne Retning. Jeg beklager, at det er opfattet saaledes.

Berg: Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) lagde os stærkt paa Sinde, at naar vi toge Paragrafen her, burde vi tage den efter den Ordblyd, som den er foreslaet i af den skandinaviske Sølovskommission, hvor enhver Sætning, ethvert Ord var veiet o. s. v. Sa det bliver ikke let for os, naar vi en Gang komme til denne Sag. Vi faae for det Første Saghindigheden — og jeg tror, at den med Grund kan paaberaabes her — imod os, og vi faae dernæst ogsaa Hensynet til de andre skandinaviske Lande. Det bliver dikteret os, hvad vi skulle gjøre, og vi have at sige Ja eller ikke. Nu kunne vi maaste finde os i at prøve, hvorledes dette er, naar vi en Gang komme lige overfor Sølovskommissionens Arbejde, men her at begynde med saaledes uden videre at tage imod Diktat af et Stykke, der er sat ind i denne Lov, men som kan siges nærmest at høre til en anden Lov, og absolut binde os til Udtryk, som efter min Mening ikke rumme ganske det, de skulle rumme, eller dog ikke ere omfattende nok til de Forhold, de skulle omfatte, vil jeg dog foreløbig tage et Forbehold imod. Maaffe vi kunne undgaa dette ved her blot at holde os til det Krav, at Vedkommende skal sige, hvor han er fra, for at hans Forhold i det Hele kan bestemmes, og at, hvis han undlader dette, skal Vevisbyrden ligge paa ham. Det Andet, dette, at det blotte Udtryk „Fare“ i alle Tilfælde kan frelse den Paagjældende for Straf og Ansvar, naar han seiler bort, frygter jeg for er alfor imødekommende. Jeg er næsten tilbøielig til at tro, at det gaar i Virkeligheden langt videre, end hvad der nu i Diebliffet er ikke blot Sædvaneret, men indgaaet i den almindelige Sømandsbevidsthed. Jeg tror, at en Sømand i Almindelighed vil falde den Skipper for en Mand, der har svigtet sin Pligt som Sømand, der undlader at udsætte sig for virkelig Fare — og det Samme gjælder det Mandskab, der her vægrer sig ved at følge sin Kapitain — ved at forsøge at redde dem, som ved et Sammenstød med hans Skib ere komne i Nød. Jeg tænker nærmest paa saadanne grelle Tilfælde som det, jeg før ansførte, hvor en stor Kolos af et Fragtskib med sine 30 Mandes Besætning er Skyld i, at et Passagerskib med tusinde Passagerer, Kvinder, Mænd og Børn, bliver overjeilet og derved bragt i Nød. Skulde denne Kapitain paa Fragtskibet, med dets 30 Mandes Besætning, kunne seile bort og redde sig for Straf og Ansvar efter Loven, fordi han kan bevise, at der virkelig var